

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰ τὸν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶ τὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 26 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 49^{ον}.—Ἀριθ. 31

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 233)

Τῷ ὄντι, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε θυμῶσιν διόλου διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκεῖνον τοῦ Ἑκτορος, τὸ ὁποῖον ἐχαρκακτήρισεν ὡς κίνημα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως—ὡς ἦτο καὶ πράγματι.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι ; τὸν ῥώτησε τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ Ἑκτωρ, ὁ ὁποῖος ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἀκόμῃ, εἰσηλθε διὰ νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του.

— Δεκαεξὲς ἐτῶν, Μεγαλειότατε... Θὰ τα κλείσω τὸν Σεπτέμβριον.

— Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε Ἀπρίλιος, ἄρα εἶσαι μὲν δεκαπέντε καὶ ἡμίσεως.

Ὁ Ἑκτωρ δὲν το ἤκουσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, ἤθελε, βλέπετε, νὰ εἶνε μεγαλῆτερος...

— Ἄς εἶνε ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ τί λέγουν οἱ Ἀκόλουθοι διὰ τὸν παρασκευαζόμενον πόλεμον ;

— Ὅλοι χαίρονται, Μεγαλειότατε, καὶ ὀνειρεύονται ὅτι θὰ τοὺς πάρτετε μαζί σας . . . ἐγὼ πρῶτος !

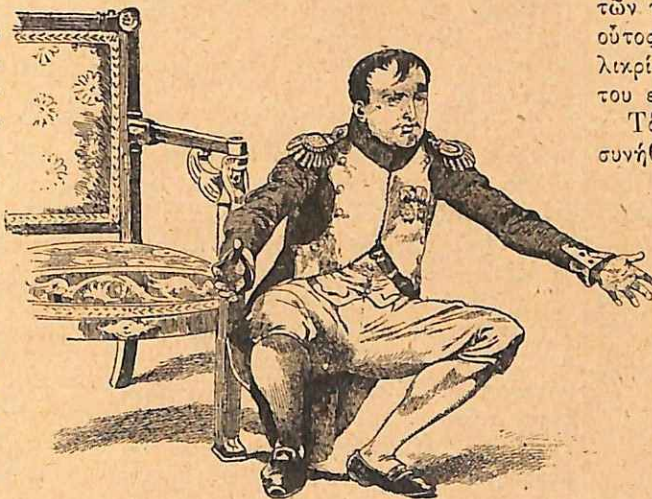
— Καίμενο παιδί ! εἶπεν ὁ Ναπολέων, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεανίσκου. Θὰ εἶνε πόλεμος φοβερός ! Διὰ νὰ μετρηθῇ κανεὶς μὲ τὴν ρωσικὴν ἀρκούδα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κυτῆσῃ μέσα εἰς τὴν φωλεάν της, πρέπει νὰ πάρῃ ἄνδρας δοκιμασμένους, καὶ ὄχι παιδιά ! Ὅχι, δὲν θὰ σε πάρω εἰς τὴν Ρωσσίαν· πιθανόν μόνον νὰ με συνοδεύσῃς ἕως τὴν Δρέσδην· κατόπι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Παρίσι, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ Σαϊν-Κλου. Θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς στρατιωτικὰς σου σπουδὰς, θὰ γίνεσαι ὁλονὲν ἱκανὸς διὰ νὰ με ὑπηρετήσῃς εἰς μέλλοντας πολέμους, καὶ συγχρόνως θὰ περιποιῇσαι τὸν υἱόν μου. Σοῦ ἀναθέτω τὴν φροντίδα ὄχι μόνον νὰ τον ὑπερασπίσῃς, ἀλλὰ προπάντων νὰ τον διασκεδά-

ζῃς. Κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμῃ καλλίτερά σου. Στάσου μάλιστα, νὰ σε παρουσιάσω.

Ἐκρουσε τὸν κώδωνα. Ὁ θαλαμηπύλος προσῆλθε :

— Παρακαλέσατε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ μου φέρῃ ἐδῶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα !

Μετ' ὀλίγον ἡ «Αὐτοῦ Μεγαλειότης»

εἰσηρχετο, φερομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομῆσσης Μοντεσιού.

— Βάλετέ τον κάτω, κυρία κόμησσα, ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ τὸν εἶδε, καὶ ἀφήσατέ τον νὰ περιπατήσῃ μόνος του.

Ἡ κόμησσα ὑπήκουσε· καὶ τὸ παιδίον μὲ ἀμφίβολον ἔτι βῆμα, στηριζόμενον εἰς τὰ ἐπιπλα, πότε μὲ τὴν μίαν χεῖρα καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλην, ἔτρεξε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε, κάμψας τὰ γόνατα διὰ νὰ χαμηλώσῃ, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. . .

Ἦτο ὡραιότατον παιδίον, ὁλωςδιόλου διάφορον τοῦ βρέφους μὲ τὸ ρικνὸν καὶ κατακόκκινον πρόσωπον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑκτωρ εἶχεν εὖρῃ τὸσον ἄσχημον ἐντὸς τοῦ λίκνου. Ἦτο τώρα ἐνδὸς ἔτους καὶ πλέον. Οἱ ξανθοὶ του βόστρυχοι ἐπλαισίουν χαριτωμένον προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζον δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ κυανοὶ με βλέμμα γλυκὺ καὶ συγχρόνως ζω-

ρόν. Τὸ εὐρὺ καὶ ὑψηλὸν μέτωπόν του ἐμαρτύρει εὐφυΐαν, αἱ δὲ παρειαὶ του ἔλαμπον ἀπὸ χρώματα ὑγείας. Γέλως φαιδρὸς καὶ εὐήγος, ὡς κελύδηνμα πτηνοῦ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ὠραῖόν του στοματάκι, ὅπου οἱ νεοφυεῖς ὀδόντες ἔστιλβον ὡς μικροὶ μαργαρίται.

Ὅθεν, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τον ἐτοποθέτησεν ἀπέναντι τοῦ Ἑκτορος, ἐρωτῶν τὸν Ἀκόλουθον πῶς του φαίνεται, οὗτος ἀπήντησε μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐλικρίνειαν, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶδεν ὠραιότερον παιδίον !

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ παριθμῇ τὰ σημεῖα τῆς

Ἐτρεξε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. . . (Σελ. 241, στήλ. 6').

ὁμοιότητος, πραγματικὰ ἢ φαντασιώδη, τὰ ὁποῖα εὗρισκε μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Ὁ τύπος τοῦ προσώπου του εἶνε ἀκριβὲς ὁ ἰδιὸς μου, ἔλεγεν. Ἐχει τὸ μέτωπόν μου καὶ τὸν πώγωνά μου. Ἀλλὰ τὰ μάτια μας προπάντων εἶνε ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα. Ἀπὸ τὴν μητέρα του ἔπῃρε μόνον τὸ χρῶμα καὶ τὰ μαλλιά· καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ ! Νὰ ἤξευρες δὲ τί ἔξυπνον ποῦ εἶνε ! Ἀπὸ τώρα ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ ! δεκατριῶν μηνῶν, φαντάσου !

Καί ὡς διὰ τὴν δικαιολογήσῃ τὸ ἐγ-
κώμιον τοῦ πατρὸς του, ὁ μικρὸς Βασι-
λεὺς ἤρχισε νὰ ψελλίξῃ: πα-πα-πα-πα-
πα... μα-μα-μα-μα-μα-μα...

— Βλέπεις; δὲν σοὺ τὸ ἔλεγα; ἀνέ-
κραξε περιχαρὴς ὁ Αὐτοκράτωρ. — Λοι-
πὸν σοὺ ἀναθέτω τὴν φροντίδα νὰ τον
παίξῃς καὶ νὰ τον διασκεδάξῃς, ὅσον
δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ νὰ τον παρηγορῇς ἐν
ἀνάγκῃ, διότι καὶ τὰ παιδιά ἔχουν καμ-
μίαν φορὰν τὰς θλίψεις των, ὅπως καὶ
οἱ μεγάλοι. Ἀκούετε, κυρία κόρησά;
εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὴν κυρίαν Μον-
τεσκιού. Ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέρχεται ἐλεύ-
θερα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ μου ὁ
Ἀκόλουθος Ἀλβας. Ἡξεύρει πολὺ κα-
λὰ νὰ παίξῃ μετὰ τὰ μικρά παιδιά, — ἂν
καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν ἐκτελεῖ καὶ
τὰ σοβαρώτερα του καθήκοντα, προσέθε-
σε ἀμέσως, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κάπως
προσδλητικὴν διὰ τὸν Ἐκτωρ ἐντύπω-
σιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνον τυχὸν οἱ λό-
γοι του. Ἐλα λοιπόν, τραγουδῆσέ του
τὸ τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόβν!

Με κάποιαν συστολήν, ὁ Ἐκτωρ ἀ-
νεδίδασεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν μικρὸν Βα-
σιλέα, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀνὰ τὸ δω-
μάτιον, ψάλλον τζίγκι-τζίγκι-τζόβν,
ἀπαράλλακτα ὅπως εἶχε κάμῃ
καὶ ἄλλοτε — μικρὸς παρισινὸς ἀλήτης
τότε! — μετὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα Κάρο-
λον. Καὶ τὸ παιδίον ἔχαιρεν, ἐφώναζε
καὶ ἐγελοῦσε, ὅπως ἄλλοτε ὁ μικρὸς
τοῦ ἐξαδέλφου.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχέστερος
ἀπὸ ἐκείνον! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, πα-
ραδίδων πάλιν τὸν Βασιλέα εἰς τὰς χεῖ-
ρας τῆς παιδαγωγοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ Εἰς τὸ ἔΚΟΥΕΝ

Μεγάλῃ ἐορτῇ εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν
Παρθενάγωγέον τοῦ Ἐκουέν, τὴν ὡ-
ραίαν ἐκείνην πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου, ἐν
εἴτει 1812.

Ἦδη ἀπὸ ὀκτώ ἐτῶν, τὸ ἀρχαῖον μέ-
γαρον τῶν Μονιμορανσὺ καὶ τῶν Κονδὲ —
δύο ἐκ τῶν μεγαλητέρων οἰκογενειῶν
τῆς Γαλλίας, — ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον
εἰς τὰς ὀρφανὰς τῆς Λεγεῶνος τῆς Τι-
μῆς. Τὸ περὶ τούτου διάταγμα εἶχεν ὑ-
πογραφῇ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς ἐν Ἀουστρελίτση μάχης,
χρονολογημένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν
τῆς ἐνδόξου ἐκείνης νίκης. Βλέπων τό-
σους καὶ τόσους ἀνδρείους, κατακειμέ-
νους νεκροὺς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσυλλογι-
σθῇ τὰς μικρὰς ὀρφανὰς τὰς ὁποίας ἄ-
φινον ἄνευ στηρίγματος καὶ ἠθέλησε νὰ
ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον των.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Παρθενάγωγείου
ἀνετέθη εἰς τὴν Κυρίαν Καμπάν, ὑπὸ
πᾶσαν ἐποψίν Ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης
τοῦ Αὐτοκράτορος. Γνωρίζουσα ὅτι αἱ
περισσότεραι τῶν ὀρφανῶν ἐκείνων, θὰ

ἐλάμβανον κατόπι μετρίαν κοινωνικὴν
θέσιν, ἠγωνίζετο νὰ τὰς προικίσῃ με-
δίας τὰς ἀρετὰς τῆς καλῆς οἰκοδεσποί-
νης. Διὰ τοῦτο αἱ μαθήτριά τοῦ Ἐκουέν
ἔκαμνον μόναι των τὰ ἀσπρόρρουχα, τὰ
φορέματα καὶ τοὺς πῆλους των. Αὐταὶ ἐ-
σάρωναν τοὺς θαλάμους τῶν παραδόσεων,
αὐταὶ ἐπέβλεπον εἰς τὸ μαγεῖρετον. Τοῦ-
το δὲν τὰς ἡμπόδιζε νὰ ποικίλῃ καὶ τε-
λείαν πνευματικὴν μόρφωσιν, νὰ γίνων-
ται λαμπραὶ μουσικοί, καὶ νὰ ζωγραφί-
ζουν μετὰ καλαισθησίαν, ἥρκει μόνον νὰ
εἶχον τὴν φυσικὴν πρὸς ταῦτα κλίσιν.

Ἡ κυρία Καμπάν, διὰ νὰ ἐξεγείρῃ
τὴν ἀμύλλαν τῶν μαθητριά της, δὲν
κατέφευγεν εἰς τὰ συνήθη μέσα. Εἰς τὸ
Ἐκουέν ἐπὶ παραδείγματι οὐδέποτε ἀπε-
νέμοντο βραβεῖα. Μόνῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ
ἀπὸ τῆς κατωτέρας εἰς τὴν ἀνωτέραν
τάξιν προοδισμοῦ, καὶ ἡ θέα στοιβάδος
πολυχρῶμων ζωνῶν, ἐτοίμων νὰ διανε-
μηθῶσιν εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους,
ἥρκει διὰ νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ζήλον καὶ νὰ
κάμῃ ὅλας τὰς καρδίας νὰ πάλλουν. Ἡ
φιλοδοξία τῶν «πρασίνων» ἦτο νὰ πο-
κτῇσιν ζώνην πορφυρᾶν ἢ δὲ τῶν
«πορφυρῶν» νὰ γίνων «κίτριναι» ἢ
«λευκαί».

Ἐκτὸς τῶν τιμητικῶν τούτων δια-
κρίσεων, ἡ Κυρία Καμπάν ἐπενόησε καὶ
ἄλλας πολὺ ποιητικὰς καὶ καταλλήλους
διὰ νὰ φυπνίσωσι τὴν εὐγενὴ φιλοδοξίαν
τῶν νεαρῶν ἐκείνων ψυχῶν. Οὕτω π.χ.
ἐν ῥόδον — τεχνητόν, διὰ νὰ διατηρῇται,
— προσεφέρετο εἰς ἐκάστην τάξιν πρὸς
τὴν μαθήτριά ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐδεί-
κνυε πρὸς τὰς διδασκαλίσσας τῆς τὴν
μεγαλητέραν εὐγένειαν καὶ τὸν μεγαλή-
τερον σεβασμὸν πρὸς τὰς συμμαθήτριάς
τῆς τὴν περισσότεραν γλυκύτητα καὶ
ἀδρότητα πρὸς τὰς ὑπηρετριάς τὴν με-
γαλητέραν καλοσύνην καὶ ἀνεκτικότητα.
Τὸ ῥόδον τοῦτο ἀπενέμετο κατόπι ψη-
φοφορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μέ-
ρος καὶ αὐταὶ αἱ ὑπηρετρίαι· ἡ δὲ μα-
θήτριά, ἡ ὁποία τὸ ἀπέκτα κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον, τὸ ἐφόρει τὰς κυριακάς καὶ
τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, ὡς παράσημον
τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐξήλευαν.

Ἄλλη διάκρισις, ἐπίσης ζηλευτή,
ἦτο τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀπέκτα μία
μαθήτριά νὰ φυτεύσῃ ἐν δένδρον εἰς τὸν
κῆπον τὸν περιβάλλοντα τὸ μέγαρον. Τὸ
δένδρον, ἐκλεγόμενον ὑπὸ ἐκείνης, ἡ ὁ-
ποία διὰ τῆς ἐργασίας της καὶ τῆς δια-
γωγῆς της ἐγίνετο ἄξια τῆς τιμῆς ταύ-
της, ἐκαλλιεργεῖτο ἀποκλειστικῶς ὑπὸ
τῆς ἰδίας. Τὸ εἶχε πάντοτε ὑπὸ τοὺς ὀ-
φθαλμούς της, διὰ νὰ τὴν ὑπενθυμίζῃ τὰ
καθήκοντά της. Ἦτο τρόπος τινὰ μία
ὑποχρέωσις, τὴν ὁποίαν ἀνελάμβανε,
ναύξηθῇ ἐν ἀγαθότητι καὶ σοφίᾳ, ὡς ἡ ὁ-
ξάνετο τὸ δένδρον ἐν δυνάμει καὶ ὠραιό-
τητι νὰ ἀναπτύξῃ τὰς γνώσεις της καὶ
τὰ προτερήματά της, ὡς ἐκείνο ἀνέπτυσ-

σε τοὺς κλάδους του καὶ τὸ φύλλωμά του!
Μία τοιαύτη ὥραία καὶ παραδειγμα-
τικὴ τελετὴ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν
πρωΐαν ἐκείνην τοῦ Ἀπριλίου.

Αἱ τριακίδεαι μαθήτριά ἦσαν συνη-
μέναι καὶ παρατεταγμέναι εἰς τὴν αὐ-
λήν, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ μέγαρον ἀπὸ
τὸ δάσος. Αἱ ζῶναι των μετὰ τὸν οὐρανὸν
χρῶματα διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν
μελανῶν ὁμοιομόρφων ἐσθῆτων. Ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν μαθητριά ἴσταντο αἱ κυ-
ρίαι, μελανομοῦσαι ἐπίσης, φέρουσαι
δὲ ἀριστοῦ τοῦ στήθους ἕνα μικρὸν ἐρυ-
θρὸν σταυρὸν μετὰ ὀκτὼ ἄκρα, προσδεδε-
μένον διὰ τῆς ταινίας τῆς λεγεῶνος τῆς
τιμῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐξεκίνησαν ὅλοι, διευ-
θυόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Ἐπὶ κεφαλῆς
ἐβάδιζεν ἡ τάξις τῶν «πορφυρῶν» διότι
εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν ἀνήκεν ἡ ἡρώς τῆς
ἡμέρας.

Ἦτο δὲ ἡ μικρά μας φίλη Βαβέττα
Βενώ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ προσδιωρισμέ-
νον μέρος, αἱ μακρὰί σειραὶ τῶν μαθη-
τριά παρετάχθησαν ἐν ἡμικυκλίῳ, ἐνῶ
ἡ Βαβέττα, κρατοῦσα μικρὸν λίσγον,
καὶ μετὰ καρδίαν πάλλουσαν, ἐπροχώρησε
πρὸς τὸν βαθὺν λάκκον, ὁ ὁποῖος εἶχεν
ὀρυχθῇ τὴν πρωΐαν ἐκείνην, καὶ παρὰ
τὸν ὁποῖον ἀνέμενεν ὁ κηπουρός, κρα-
τῶν μίαν ἀκαλίαν. Ἦτο τὸ δένδρον, τὸ
ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ ἀπὸ τὴν προηγου-
μένην ἡμέραν ἡ Βαβέττα, ἐκ τοῦ φυ-
τωρίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δουποῦ*).

ΚΟΡΙΤΣΙΑ—ΑΧΛΑΔΙΑ

(Μῦθος)

Κοριτσίᾳ γεμάτῃ ἀγκάθι
καὶ μ' ἀγριωπὰ κλαδιὰ
ὑστερ' ἀπὸ πέντε χρόνους
ἔγιν' εὐμορφὴν ἀχλαδιὰ
μετ' ἡμερωμένους κλώνους
καὶ μ' ἀπίδια ζαχαράτα
τὰ κλώνάρια τῆς γεμάτης.

— Δέν μου λέγεις, γέροντά μου,
ἐρωτῶ τὸν κηπουρόν,
πῶς ἡ τόσο ἀγριεμένη
κοριτσίᾳ μετὰ τὸν καιρὸ
ἤμειν' εἶνε, φουντωμένην,
κ' ἔχει ἐπάνω της στολιδία,
κλώνους, φύλλα καὶ ἀπίδια;

— Ἐκοῦσα τοὺς ἀγριούς κλώνους
καὶ τὰ γκαθερὰ κλαδιὰ...
κ' ἐβάλα μικρὰ κεντράδια
ἀπὸ ἄλλων ἀχλαδιῶν,
ποῦ μου κάνει γλυκὰ ἀχλάδια
τὰ δένδρα μέσ' ἐς τὸ κορμὶ της...
κ' εἶσι ἄλλαξ ἢ μορφὴ της!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ

1

Σὲ ἀπαλὸν κρεββάτι ξαπλωμένο,
ποῦ τὸ φωτίζει ὀλόχρυσον κανδιλί,
μικρὸ παιδί, ξανθὸ, χαριτωμένο
κοιμάται μετὰ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλην.

Ὁραῖα ὄνειρα θὰ το κοιμίζουν
καὶ δείχνει μετὰ χαμόγελο πῶς χαίρει,
— θὰ βλέπῃ ἴσως ὅτι τοῦ χαρίζουν
καινούργια παιγνιδάκια· ποῖος τὸ ξέ-
ρει!

Ἀνοίγ' ἡ πόρτα, ἡ μαμά του μπαίνει
χαμογελᾷ ἀπὸ χαρὰ κ' ἐκείνην·
κοντὰ 'ς τὸ κρεββάτι τοῦ πηγαίνει,
φίλι θερμὸ 'ς τὸ μέτωπό του ἀφίνει.

Τὸ εὐμορφὸν παιδάκι σὺν ξυπνήσῃ
θὰ ὀῖ πῶς ἀλθθεύῃ τὸνειρό του·
θὰ παίξῃ, θὰ γελάσῃ, θὰ πηδήσῃ
καὶ θαύρῃ παιγνιδάκια 'ς τὸ πλευρό
[του].

2

Στὸ κῶμα 'πάνω τὸ ὑγρὸ πεσμένο,
ποῦ τὸ φωτίζουν τὰστρα γιὰ κανδιλί,
μικρὸ παιδί, ὠχρὸ, κιτρινασμένο
κοιμάται μετὰ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλην.

Ὁραῖα ὄνειρα θὰ το κοιμίζουν
καὶ δείχνει μετὰ χαμόγελο πῶς χαίρει
— θὰ βλέπῃ ἴσως ὅτι τοῦ χαρίζουν
ξηρὸ ψωμὶ μονάχα... ποῖος τὸ ξέρει!

Ἀπ' τὸ παρῶθυρον μὴ ἀκτίνα μπαίνει
ποῦ στέλνει ἡ ὀλόχρυσον δελήνη
κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι νὰ πηγαίνει
καὶ 'ς τ' ὀρθανὸν ἕνα φίλι νὰ δίνει.

Τὸ δύστυχο παιδάκι σὺν ξυπνήσῃ
θὰ ὀῖ πῶς ἦτον ψέμμα τὸνειρό του
μετὰ πόνον θὰ στενάξῃ, θὰ δακρύσῃ,
μὰ δὲν θαύρῃ ψωμάκι 'ς τὸ πλευρό του.

ΧΡΙΣΤΟΣ Α. ΣΧΙΜΦΛΕ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 235)

Ἡ Πασέτη ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολήν
της, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα φακέλλον
τῆς μητέρας της καὶ τὸν ἐπέγραψε:
«Πρὸς τὸν Τσάρον Ἀλέξαν-
δρον Νικόλαβιτς, Ἀνάκτορα
Πέτερσχωφ.»

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὰ παιδιά ἐξήλθον
εἰς περίπατον μετὰ τὴν Ἑλβετίδα παιδα-
γωγὸν καὶ μετὰ τὴν νιάνιαν, δηλαδὴ
τὴν ρωσίδα παραμάναν των.

Ἡ Πασέτη, ἡ ὁποία ἤξευρε πλη-
σίον τῆς οἰκίας των ἐν Γραμματοκιδώ-
τιον, ἔμεινεν ὀλίγον ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους, καὶ ἀναβᾶσα ἐπὶ τινος βάρους, εὐ-
ρισκομένου πλησίον τοῦ Γραμματοκιδώ-
τίου, ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν της καὶ ἔ-
σπευσε νὰ συνενωθῇ μετὰ τῶν ἄλλων.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ὅλην
τὴν αἰνὴν ἡμέραν, ἡ Πασέτη, κατὰ
τὸ κοινὸν λεγόμενον, ἐπάτει ἐπὶ ἀνημ-
μένων ἀνθρώπων. Ἦτο ἀφρημένη, νευ-
ρική, ἡ δὲ μητέρα της δὲν ἠμποροῦσε
νὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἡ κόρη της ἐσκίρτα ὁ-
σάκις ἤκουε τὸ ρόπτρον τῆς θύρας...

Τὸ πρωὶ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῶ ἦδη
ἡ Πασέτη ἤρχισε νὰ χάνῃ πᾶσαν ἐλ-
πίδα, ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς ὑ-
πασπιστὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτο-
ρος, ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Πα-
σέτην Βλαδιμηρόβναν.

— Ὑπασπιστὴς τοῦ Αὐτοκράτορος
ζητεῖ τὴν κόρην μας! ἀνέκραξαν οἱ γο-
νεῖς, κατὰπληκτοὶ καὶ οἱ δύο.

Ἐσπευσαν νὰ εἰσαγάγουν τὴν Ἐκ-
λαμπρότητά του εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου
μετέβησαν εὐθὺς οἱ γονεῖς μετὰ τῆς Πα-
σέτης.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μεγαλειό-

τητος, τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶπεν ὁ Ὑ-
πασπιστὴς, λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σας
παρακαλέσω, ἂν ἀγαπᾶτε, νὰ στελετε
σήμερον τὸ ἀπόγευμα, μεταξὺ δευτέρας
καὶ τρίτης ὥρας, τὴν Πασέτην Βλαδι-
μηρόβναν καὶ τὰ τέσσαρα ἀδελφιά της
εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Πέτερσχωφ, διὰ
νὰ παρουσιασθῶν πρὸς τὴν Α. Μεγα-
λειότητα.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι, ὁ
Ὑπασπιστὴς ἔχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν,
ἐνῶ οἱ γονεῖς ἀπέμειναν ἀκίνητοι ὡς ἀ-
γάλματα, ἡ δὲ Πασέτη, ἐκ τῆς ζωη-
ροτάτης συγκινήσεως, πότε ἐγίνετο κα-
τακόκκινη ὡς παπαρούνα, καὶ πότε κά-
τασπρη ὡς κρινός...

Ἐννοεῖται, τὸ σπῆτι ἐγίνεν ἄνω-κάτω.
Οἱ γονεῖς τῆς Πασέτης δὲν ἀνῆλθον
εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν ἢ εὐγέ-
νειά των ἢ τὸ πολὺ μετρία καὶ ποτὲ οὔτε
εἰς τὰς στιγμὰς τῶν φιλοδοξοτέρων ὀ-
νειρῶν, δὲν ἐφαντάσθησαν τὰ τέκνα των
παρουσιαζόμενα ἐνώπιον τοῦ Τσάρου!

Καὶ ὅμως ἰδοὺ! αὐτὸς ὁ πανίσχυρος Αὐ-
τοκράτωρ παστῶν τῶν Ρωσίδων τὰ ἐξή-
τει, ἐπεθύμει νὰ τα ἴδῃ, ἐγνώριζεν ἤδη
τὸν ἀριθμὸν των καὶ τὸ ὄνομα τοῦ με-
γαλητέρου!

Ἦτο αἰνίγμα, μυστήριον...

Ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ το λύ-
σουν. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τέκνα
των διὰ τὴν παρουσίαν. Τοὺς ἐφόρεσαν
λοιπόν τὰ ὠραιότερά των ἐνδύματα, τοὺς
ἔκαμαν μυρίας συστάσεις περὶ τοῦ τρό-
που μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἴσταντο, θὰ ἔχαι-
ρέτων καὶ θαπεκρίνοντο, ἂν ὁ Τσάρος
ἤθελεν εὐδοκῆσῃ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ, —
καὶ τὴν ὠρισμένην ὥραν τὰ ἐξαπέστει-
λαν δι' ἀμάξης μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ
καὶ τῆς παραμάνας, εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ
Πέτερσχωφ.

Ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ τῆς Πασέ-
της! Τὸ ἔξυπνον καὶ χαριτωμένον προ-
σωπάκι της ἀκτινοβολοῦσε! Ἐπιτέλους,
θὰ ἐγνώριζε καὶ τὸν Τσάρον! Τί θὰ ἔ-
λεγεν ἂρά γε ἡ Μίτσα;

Ὅταν ἔφθασαν, ὁ ὑπασπιστὴς εἰσήγα-
γε τὰ παιδιά εἰς μίαν αἴθουσαν, τὰ πα-
ρέταξε καθ' ἡλικίαν καὶ κατόπι μετέβη
νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τσάρον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλέξανδρος Β' εἰσ-
ῆλθε, μειδίων μετὰ πατρικὴν ὁλως ἀγα-
θότητα. Ἡ Πασέτη ἐνεθυμήθη εὐθὺς
πῶς τὸν ἐχαιρέτων εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς
Μίτσας, καὶ ἀνέκραξε:

— Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Νικόλα-
βιτς! Πῶς ἔχετε; Πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς
Μεγαλειότης, ἡ Τσαρίνα;

— Πολὺ καλὰ, μικρά μου Πασέτη,
πολὺ καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ Τσάρος, θω-
πεύων τὴν παρειάν της.

Κατόπι τῆς ἀπύθμενης μερικῆς εὐμε-
νεῖς ἐρωτήσεως, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μικρὰ
ἀπεκρίθη ἐλευθέρως καὶ εὐστόχως κα-
τόπιν ἡρώτης περὶ τῶν μικρῶν, λέ-
γων: Ποία εἶνε ἡ Γρίτσα; ποία εἶνε ἡ
Σόνια, ποῖος εἶνε ὁ Βαλδεμάρ; ποία
εἶνε ἡ Δοσία; Καὶ τὰ μικρὰ ἀπεκρίθη-
σαν σὺν ἀγγελάνια, χωρὶς τὸν παραμυ-
κρὸν φόβον ἢ δισταγμὸν, —τόσον ἡ ὄψις
τοῦ Τσάρου ἦτο γλυκεῖα, εὐμενὴς καὶ
πατρικὴ.

— Λοιπόν, Πασέτη, ἡρώτησεν ὁ
Ἀλέξανδρος Β', εἶσαι εὐχαριστημένη
τώρα, ποῦ ἐγνώρισες τὸν Τσάρον σου;

— Ὡ, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς! ἀ-
πεκρίθη ἡ μικρὰ εἰμαι τρελὴ ἀπὸ χα-
ραν ἢ σημερινὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα ἡμέ-
ρα τῆς ζωῆς μου!

— Λοιπόν, μικρά μου Πασέτη, ἐν-
θυμοῦ τὴν ὑπόσχασίν σου καὶ προσεύχου
πάντοτε, ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς τὸν Πα-
νάγαθον Θεόν, διὰ τὸν Τσάρον καὶ διὰ τὴν
Τσαρίναν... Καὶ διὰ νὰ διατηρήσετε
γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς τῆς συν-
αντήσεως, θὰ σας χαρίσω μερικὰ...
γλυκίσματα!

Καὶ καθὲν ἀπὸ τὰ εὐτυχῆ παιδιά ἔ-
λαβεν ἀπὸ μίαν μ. π. ο. μ. π. ν. ε. ρ. α. ν.

Φαντάζεται τις μετὰ πόσον ἐνδιαφέρον
ἤκουσαν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς
Πασέτης ὅλας τὰς λεπτομερεῖας τῆς
ἀλησμονήτου ταύτης ἐπισκέψεως. Ἐπὶ
τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι
αὕτη ἔγραψε πρὸς τὸν Τσάρον. Ἀλλὰ
δὲν τὴν ἐμάλωσαν, ἀφ' οὗ ἡ ἐπιστολή
της εἶχε τόσῳ καλὸν ἀποτέλεσμα.

(Henriette Pruvaz)

ΦΩΤΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

19 'Ιουλίου.

ΝΑΡΙΝΩΣΚΩ τὰς λεπτομερείας τῆς διὰ τὸν Βόρειον Πόλον ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀνδρε, τοῦ τολμηροῦ καὶ ριψοκινδύνου ἐξερευνητοῦ.

Ὅπως μέχρι τοῦδε πολλοὶ ἄλλοι ἐξερευνηταί, ὅπως τελευταίως ὁ Νάνσεν, τοῦ οὐοῦ ἢ ἐκδρομῇ ὑπῆρξε τόσοι περιπετειώδης, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὸσον εὐτυχής, — ἀπεφάσισε καὶ ὁ Ἀνδρε, συμπαισιότητος τοῦ καὶ μιμητῆς του, νὰ πέλθῃ πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ Βο-

ρείου Πόλου, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηρίου τοῦ ὁποῖον κρύπτουν οἱ ἀπέραντοι πάγοι τοῦ ἄρκου τῆς Γῆς.

Τί ὑπάρχει ἄρα γε εἰς τὸν Πόλον; Πάγοι μόνον καὶ τίποτε ἄλλο; Ἡ μήπως, ἂν οὐ τελειώσουν οἱ πάγοι, ἀρχίζῃ καμμία θάλασσα; Ἡ μήπως ὑπάρχῃ, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου διέρχεται ὁ ἄξων τῆς γῆς, καὶ καμμία ξηρὰ μὲ εὐκρατον κλίμα, μὲ ἄγνωστα φυτά, μὲ νέα ζῷα καὶ — τίς οἶδε! — μὲ νέους ἀνθρώπους; . . .

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας οἱ μέχρι τοῦδε περιηγηταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πᾶν ἀσφαλῶς, διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν, μὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετον. Τὸ περαιτέρω ταξίδιον ἐπὶ τοῦ πάγου, περὶ ἢ δι' ἐλκύνων, ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεων των, εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τοῦ φοβεροῦ φύχους, τῆς αἰωνίας νυκτὸς καὶ τῶν τρομερῶν καιρῶν. Ἡναγκάζοντο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι εἰς τὰ πλοῖά των, ὅσοι ἐπέζων, διότι πολλοὶ πλεῖστοι ἀπέθανον ἐν τῶν κακουχιῶν καὶ ἐτάφησαν εἰς τοὺς πάγους . . .

Ὁ Νάνσεν κατόρθωσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅλους, χάρις εἰς τὸ «Φράμ» τὸ πλοῖόν του, τὸ ὁποῖον ἀντεῖχε πολὺ εἰς τοὺς πάγους, καὶ χάρις εἰς τὰ ἐκτακτά μέτρα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ διὰ τὸ κατὰ ξηρὰν ταξίδιον. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασε καὶ αὐτός, ἀπέχετο μόλις ὀκτακλήρους ἐκ τοῦ πόλου, αἱ δὲ παρατηρήσεις του δὲν προσέθεσαν μεγάλα πράγματα εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστά.

Οὕτω, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των τολμηρῶν ἐξερευνητῶν, ὁ Πόλος μέχρι τοῦδε παραμένει μυστήριον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην Ἐπιστήμην, μέγα ἐρωτηματικὸν καὶ ἀπορία διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Ὁ Ἀνδρε συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐξερεύνησῃ τὸν Πόλον δι' ἀεροστάτου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλπίζει νὰ ὑπερκαμψῇ τὸ ἀπρωχόρητον τῶν πάγων ἐναέριος, καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς 90^{ης} μοίρας βορείου πλάτους, μὲ ἄλλους λόγους ἀκριβῶς εἰς τὸν πόλον.

Κατεσκεύασε λοιπὸν ἓν μέγα καὶ ἰσχυρότατον ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ἐπινόησεν Ὁ ρ ν ε ν (ἡ λέξις εἶνε σουηδική, καὶ σημαίνει Ἀ ε τ ὁ ς.) Τὸ ἐφόρτωσεν εἰς ἓν πλοῖον καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν Σπιτσεργκην, μίαν νῆσον κειμένην εἰς τὰ βορειότατα τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖ ἐφοῦσκωσε τὸ ἀερόστατόν του, τὸ ἠτοίμασε καθ' ὅλα, καὶ ἐπιβίβασθαι μετὰ τῶν δύο συντρόφων του, τῶν ἐπιστημονικῶν του ἐργαζομένων, τῶν φωτογραφικῶν του μηχανῶν, τῶν ἀγγελιαφῶν περιστερῶν του, τῶν τροφῶν του κτλ. ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὕψην, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων ἀπείρου πλήθους, συρρέουσιν ἐκεῖ ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν γῆς, διὰ νὰ ἴδῃ ἀναβίβαστον τὸν τολμηρότερον τῶν ἀεροναυτῶν, τὸν γενναϊότερον τῶν ἐξερευνητῶν.

Πόσαι εὐχαί, πόσα δάκρυα, πόσοι παλμοί, πόσοι ἐλπίδες συνάδυσαν τὴν περιήρησιν αὐτὴν ἀνάβαν! Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὡραιότατας, ἀπὸ τὰς συγκινητικωτέρας, ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας στιγμῆς τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡ, οὐδέποτε θὰ τὴν λησμονήσουν ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶν...

Οἱ κίνδυνοι τοῦ Ἀνδρε εἶνε μέγιστοι. Τὸ Ὁ ρ ν ε ν δὲν ἔχει πηδάλιον ἀσφαλές. Θὰ διευθύνεται λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τῆς τύχης. Ἐχει ἀέριον ἱκανὸν νὰ το κρατῇ ἐναέριον ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας. Κατόπι θὰ πέσῃ, εἴτε θέλῃ ὁ Ἀνδρε, εἴτε δὲν θέλῃ. . . Καὶ τότε, πῶς θὰ πέσῃ ἄρα γε, καὶ ποῦ θὰ πέσῃ; Εἰς θάλασσαν; εἰς ξηρὰν; εἰς ἔρημον; ἐπάνω εἰς τοὺς πάγους; Ὁ Ἀνδρε καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐπιζήσουν τῆς ἀεροπορίας καὶ τῆς πτώσεως; θὰ πατήσουν τὴν γῆν σῶσι καὶ ἀδελφεῖς; θὰ δυνήθωσιν νὰ φθάσουν εἰς μέρος ἀσφαλές, διὰ νὰ ἐπιβίβασθωσιν εἰς πλοῖον καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν;

Καὶ ὅμως ὅλους τούτους τοὺς κινδύνους τοὺς παρέδωκεν οἱ τρεῖς ἐκείνοι γενναῖοι, χάριν τῆς Ἐπιστήμης. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἴδωσιν τὸν Πόλον, ὅτι θὰ προσθέσουν κάτι μέγα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀψηφῶν τὰ πάντα, ριψοκινδυνεύουν τὴν ἰδίαν των ζωὴν!

Δι' αὐτό, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρε φέρεται σήμερον εἰς ὅλα τὰ στόματα, εἰς ὅ-

λον τὸν κόσμον. Εἴτε ἐπιτύχῃ εἴτε ἀποτύχῃ ἡ ἐπιχείρησις του, εἴτε ζήσῃ εἴτε ἀποθάνῃ, θὰ εἶνε αἰωνίως ἐνδοξος καὶ θὰ φέρεται ὡς παράδειγμα τόλμης, θελήσεως, ἐπιμονῆς, ἐθελουσίας.

... Παρῆλθον δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως. Οὐδεμία εἰδήσις ὑπάρχει. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν: Τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀνδρε, ὁ γενναῖος Σουηδὸς ἐξερευνητής, μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς φωσφορίζοντας;

Καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρωτησιν αὐτὴν ἀναμένεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἀλλὰ ποῖος θὰ τὴν δώσῃ; Καμμία περισσότερᾷ; Κανείς φελλὸς ἐπιπλέων ἐπὶ τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους παρέλαβεν ὁ Ἀνδρε διὰ νὰ ἐγκλείῃ ἀσφαλῶς ἐντὸς αὐτῶν τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ταξιδίου του; Ἡ αὐτὸς ὁ ἴδιος;

Τίς οἶδε! . . .

20 'Ιουλίου.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας συνέβησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀρκεταὶ μικραὶ πυρκαϊαί. Γίνονται λοιπὸν συχνὰ λόγος περὶ Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν καὶ ἀποζημιώσεων.

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, ἀκούσας ὅτι ἔχουν ἀσφαλισμένην τὴν οἰκίαν των μὲ ὅλα τὰς πράγματα καὶ ὅτι διὰ κάθε τι, τὸ ὁποῖον καίεται, δύνανται νὰ ζητοῦν ἀποζημιώσιν, διέκοψε τὴν συνομιλίαν ἀνακράζας:

— Γιατί, λοιπὸν, μαμμά, προχθὲς πού μας ἐκάηκε τὸ φαί, δὲν ἐζητήσαμε ἀποζημιώσιν; . . .

Ἡ εὐγενεστέρᾳ φιλοδοξία εἶνε τὸ νὰ ὑπηρετήσῃ τις τὴν ἀνθρωπότητα μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Κόρη μου! Ἑλλάς!» ὑπῆρξαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Λόρδου Βύρωνος. Ἐλάτρευε τὴν Ἑλλάδα ὅσον καὶ τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, ὁ ἄγγλος ποιητὴς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν!

Ἡ Βασίλισσα Κλεοπάτρα ἠτύχησεν, δηγηθεῖσα ὑπὸ ἀσπίδος.

Κάποιος ποιητὴς ἔκαμεν ἓν δράμα, ἔχον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιάζεται καὶ μία ψεύτικη ἀσπίς, ἡ ὁποία πρὶν δῆξῃ τὴν Κλεοπάτραν, σὺρίζει διὰ μηχανισμοῦ. Μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ ποιητὴς ἐρωτήσας ἓνα φίλον του πῶς του ἐφάνη τὸ δράμα, ἔλαβε τὴν ἐξῆς κακεντρεχὴ ἀπάντησιν:

— Εἶμαι, φίλε μου, μὲ τὴν γνώμην τῆς ἀσπίδος!

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

[Κινέζικο παραμῦθον]

Μία φορὰ κ' ἔναν καὶρὸ ἓνας πετροπελεκητὴς ἐδοῦλε τακτικὰ εἰς τὸ λατομεῖο, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ μεγάλος ἐξοχικὸς δρόμος.

Ἦταν τότε καλοκαίρι. Κατὰ τὸ δειλινόν, ἐνῶ κατακουρασμένος ὁ πετροπελεκητὴς κρατῶντας τὴ μέση του μὲ τὸ ἓν χερί, ἐσφόγγιζε μὲ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἡλιοκαμμένο μέτωπό του τὸν τίμιον ἰδρωτά του, εἶδε νὰ ἐρχεται μία ὀλόχρυση ἄμαξα τὴν ἔσερναν τέσσαρα κατὰμαυρα ἄλογα δύο ὑπηρεταὶ ἐμπρὸς καὶ δύο ὀπίσω, καθήμενοι ἀντιμέτωποι, μὲ πελώριους ἀνεμιστήρας, ἔκαμναν ἄερα εἰς τὸν πολὺσαρκον εὐγενὴ κύριόν των, ὁ ὁποῖος, ἐξαπλωμένος φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν κάθισμα τῆς χρυσοῦς ἁμάξης του, ἐρροφούσε μὲ τόσῃ εὐχαρίστησι τὸ ἀεράκι ἐκεῖνο, ὥστε ἀπὸ τὰ στενόμακρα μουστάκια του ἐξέφευγε ἀκαταπαύστως ἓνα ἑλαφρὸ χαμόγελο . . . παιδικῆς εὐτυχίας!

Τὴν στιγμὴν ὅμως, ποῦ ἐξύγισεν ἡ ἄμαξα εἰς τὸ λατομεῖο, καθὼς ἀντίκρουσεν ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς μανταρινὸς τὸν πτωχὸν πετροπελεκητὴν, ἔρριπεν ἐπάνω του τόσο περιφρονητικὰς ματιὰς, καὶ οἱ τέσσαρες χρυσοκτυπητοὶ ὑπηρεταὶ τὸν ἐκτύπησαν μὲ τόσο περιγελαστικὸν χαμόγελο, ποῦ ὁ κουρασμένος ἐργάτης, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἐγόγγισεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του καὶ του ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ καταδιψασμένα καὶ ξηρὰ χεῖλη του τέτοια πικρὰ καὶ βλάσφημα λόγια:

— Τί τάχα μ' ὠφελεῖ ἡ ζωὴ! Γι' αὐτοὺς τοὺς παραληδες εἶνε ὁ Κόσμος! Καὶ τί ἂν δουλεύω, Θεέ μου, καὶ τί τάχατες ἂν περνώ τόσα καὶ τόσα ὀλήμερα ἐδῶ ἐστὶ παληὸδράχα, γιὰ νὰ σου κρατήσω εἰς αὐτὸ δα τὸ κουφάρι μου τὴν ψυχὴν, ποῦ μου χάριτες . . . σὰν τί ὠρελήθηκα! Βάσανα . . . βάσανα καὶ μόνο βάσανα! Νὰ ἐγίνονουν . . . μὴ ἡμέρα τοῦλάχιστο . . . πλούσιος, θὰ ἐννοῦσεν ὁ καθένας πῶς εἶνε ἔσθον κόσμον ἓνας καλονάγαθος Θεός, ποῦ του πρέπουν ἡ τόσες καὶ τόσες θυσίαι μας! . . . Ἀχ, ἂς ἐγίνονουν μὴ στιγμοῦλα πλούσιος, κ' ἂς ἐπέβαινα!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰποτελειώσῃ ὁ καλόμοιρος τὰ λόγια του, καὶ παρουσιάζεται ἐμπρὸς του μία χρυσομαλλοῦσα Νεράιδα, σὰν νυροῦλα πεντάμορφη, ἡ ὁποία, πρὶν ἐκρατοῦσε ἔσθον κρινὸδάκτυλο χερί της, τοῦ λέγει:

— Ἀπὸ αὐριο θὰ εἶσαι πλούσιος! Καὶ ἀμέσως ἔγινεν ἀπ' ἐμπρὸς του ἡρανή, σὰν Νεράιδα ποῦ ἦτο!

Πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀπελπισμένος ἐργάτης ἐξημερώθη θαμνωμέ-

νος μέσα εἰς ἓνα μαρμάρينو παλάτι, ποῦ ἴσως μόνον ὁ Οὐράνιος Βασιλεὺς των θὰ ἐφαντάζετο νὰποκτήσῃ. Τέσσαρες ὑπηρετρίαι καὶ ἄλλοι τόσοι ὑπηρετεῖς χρυσοστολισμένοι, γονατιστοὶ καὶ οἱ ὀκτὼ ἐμπρὸς του, ἐπερίμεναν μὲ τυφλὴν ὑποταγὴν τὰς διαταγὰς τοῦ σαστιμένου κυρίου των.

Χιλιάδες γλυκύλαα πουλάκια ἐκλαίδουσιν γύρω του, πετώντας εἰς τὸ φαρφουρένιο δωμάτιο τοῦ πετροπελεκητῆ ἀπὸ τὸν ἀπέναντι κήπο τοῦ παλατιοῦ, ὅπου ἀνοδοβολοῦσαν τὰ εὐμορφώτερα, τὰ πλέον μεθυστικὰ λουλούδια, καὶ τον ἐσκίαζαν τὰ περιεργότερα καὶ πλέον παρὰδοξα δένδρα τοῦ Κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐπότιζαν νύκτα-μέρα ἀσιμόχρωμα ρυάκια μὲ κρυσταλλένιο νεράκι καθαρῶτατο.

Εὐρέθη, νὰ μὴ τα πολυλογούμεε, ὁ καλὸς σου μέσα εἰς ἓναν ἀληθινὸν Παράδεισο! . . .

Χωρὶς νὰ σαλέψῃ ὁ νοῦς του, ἐπερνοῦσε τώρα ζωὴν χαρισάμενη. Φαγὶ καὶ ὕπνο — ὕπνο καὶ φαγὶ . . . μὰ πρὸ πάντων καθημερινὴν ἁμαξάδα, ἀτελείωτο περίπατο μὲ λογίων-λογίων ἁμαξες, ποῦ

δὲν τες εἶχε ἰδῇ ἀκόμη μάτι ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀπέραντη ἐκείνην πατρίδα του. Ἡ ἀναπαυστικὴ ὁμως ζωὴ, ἡ καθιστική αὐτὴ καλοπέρασις, ἐπάχυναν τόσοσιν πολλὸν τὸν ἰσχνὸν ἐκεῖνον ἐργάτην, ποῦ δὲν εἰμποροῦσε οὔτε νὰναπνεύσῃ ἐλεύθερα, οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πιῇ ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

Οἱ πλεῖοι ἑακουσμένοι ἱατροὶ τὸν διέταξαν, ἂν θέλῃ νὰ ζήσῃ, χωρὶς ἄλλο νὰφίση αὐτὸν τὸν τροχὸν ἐν τῷ καὶ καθιστικῷ βίῳ, νὰ παραιτήσῃ τὰς ἁμαξας καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ νὰλλάξῃ ὅλως διόλου ζωὴν.

Ὁ περιφημότερος μάλιστα ἱατρὸς τοῦ εἶπε, ὅτι τὸ μόνον φάρμακον εἶνε καθημερινὸς περίπατος εἰς μέρος ἀνοικτό, ἡλιολουσμένο, ἄλλως δὲν ὑπόσχεται διὰ τὴν ζωὴν τοῦ εὐγενεοῦς πελάτου του.

Ὁ εὐγενὴς πετροπελεκητὴς ὅμως δὲν εἰμποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ οὔτε πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας δρόμο! ἐκουράζετο, ἴδρωνεν, ἐλαχνίαζε καὶ κατακουμμένος ἐσυλλογιζέτο τὴν ἀτυχία του!

[Ἐπεται συνέχεια] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΛΩΙ ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ . . .

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁλφ τρεχεῖ, τρέχει, τρέχει. . .

Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός που τρέχει; Κανέναν λαγῶς, ἢ κανέναν σιδηρόδρομον;

Ὁχι, καλέ! Δὲν τὴν βλέπετε; Εἶνε ἡ Ἑλενίτσα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου καὶ τοῦ Παύλου. . . Τὴν γνωρίζετε; Μὲ τὰ χέρια ἐμπρός, μὲ τὰ μαλλιά ἔσθον ἄερα, μὲ περὰ εἰς τὰ πόδια, τρέχει, ὀλφ τρέχει. . . Καὶ το λέγει μόνῃ της:

— Ἐγὼ εἶμαι λαγῶς, ζαρκάδι, σιδηρόδρομος, ποδήλατον . . . Κανείς δὲν με φθάνει εἰς τὸ τρέξιμον! Οὔτε ὁ Νίκος, οὔτε ὁ Παῦλος!

Καὶ πραγματικῶς, κανείς δὲν τὴν φθάνει. Παραβγαίνει εἰς τὸ τρέξιμον μὲ τὰδέλφια της, κ' ἐκεῖνα μένουν ὀπίσω, πολὺ ὀπίσω. . . Δι' αὐτὸ δὲν φαίνονται καὶ εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἀλλὰ τί νὰ σου κάμουν καὶ αὐτὰ τὰ καίμενα; Πρῶτον εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὴν Ἑλενίτσα. Ἐπειτα ἡ Ἑλενίτσα γυμνάζεται πολὺ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν που εἶδεν ἐκείνους, ποῦ ἔτρεχαν εἰς τὸ Στάδιον, ἀγάπησε πολὺ τὸ τρέξιμον καὶ ὀλφ γυμνάζεται. Δι' αὐτὸ τῆς ἀρέσει πολὺ καὶ ἡ ἐξοχὴ καὶ εἶνε εὐτυχὴς τώρα τὸ Καλοκαίρι, ποῦ πηγαίνει μὲ τὴν οἰκογένειάν της εἰς τὸ Ἀμαρούσιον. Ἐκεῖ ἔχει ἐλεύθερον στάδιον διὰ νὰ τρέχῃ, καὶ ὀλφ τρέχει, τρέχει. . . Φαίνεται ὅτι τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ κερδίσῃ κανὲν βραβεῖον δρόμου καὶ αὐτὴ. Ποῖος τὸ ἤξευρε! . . . Ἐπειτα, μὴ λησμονῇτε ὅτι ζῇ τώρα εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Λοῦη, τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου.

Μόνον οἱ γονεῖς της δὲν εἶνε καὶ τόσοσιν πολὺ εὐχαριστημένοι, διότι ἡ Ἑλενίτσα χαλᾷ πολλὰ ὑποδήματα. Καὶ τῆς λέγουν νὰ μὴ τρέχῃ τόσοσιν πολὺ.

Καὶ ἔχουν δίκαιον! Εἰς κάθε πρᾶγμα, ἡ ὑπερβολὴ βλάπτει. Εἰς ὅλα μας πρέπει νὰ ἔχωμεν ἓν μέτρον, καὶ νὰ εἴμεθα μέτριοι.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 237)

«Ένα μουσείον κηρίνων ἀγαλμάτων ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη πλησίον τοῦ ἰδιοῦ μας. Ἦτο νέον καὶ ὁ κόσμος ἐτρεχε. Ὁ Ἑλ Ρόσσος, φουρισμένος διὰ τὰ κενάτια μας, δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ὅλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ ἐνοχλῇ καὶ νὰ ὑδρίξῃ τὸν κύριον τοῦ Μουσείου. Ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν ἐπιάσθησαν εἰς τὰ καλά. Ὁ Ἑλ Ρόσσος ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸν ἐπλήγωσε πολὺ ἄσχημα. Τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τὸν Ἑλ Ρόσσον τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μας βγάλουν σὲ δημοπρασίαν, διὰ νὰ ἀποζημιώσουν τὸ ὄμμα τοῦ αὐθέντου μας.

«Ἦμουν καταχαρούμενη δι' ὅλα αὐτά. Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ κακὸς σαλτιμπάγκος, ἔλεγα. . . Ἀλλὰ οἱ σκύλοι ἦσαν πολὺ λυπημένοι διὰ τὸν αὐθέντην των. «ὦ, τί παράξενος ἰδέες ποῦ ἔχουν οἱ σκύλοι! Τί τα θέλεις ὅμως, εἶνε τὰ καλότερα ζῶα».

ΙΑ.

«Τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πωληθῶμεν, ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύτατος. Ἡ σημαία ἡ ἀναγγέλλουσα τὰς δημοπράσιās, ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἑλ Ρόσσου. Ἦμεθα ὅλοι ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν, ὅπου ἄλλοτε ὁ Τσίκος ἐπαίξε τὴν μουσικὴν του καὶ ἡ Γίθα ἔδγαζε τοὺς λόγους της. Ὁ κῆρυξ ἐκτυποῦσε τὸ τύμπανον διὰ νὰ μαζεῦθῃ κόσμος. Σὲ ὀλίγον ἐμαζεύθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὄλῳ καὶ πτωχοί: σαλτιμπάγκοι, χωρικοί, ἐργάται καὶ μερικές παραμάνες μὲ τὰ μικρά των.

«Ἦμεθα πολὺ ἀνήσυχοι, συλλογίζομαι ὅτι θὰ μας χωρίσουν. Ὁ Πιστὸς ἔχυνε μαῦρα δάκρυα, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ μὴν εἶνε πλέον μαζί μου! Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι σκύλοι ἐπαρηγοροῦντο, συλλογίζομενοι ὅτι γρήγορα θάποκτοῦσαν κυρίους. Φαίνεται ὅτι, διὰ τοὺς σκύλους, οἱ κύριοι ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς φίλους.

«Ἐκύτταξα τὸ πλῆθος, τὸ ὅποιον ἐμαζεύθη διὰ τὴν δημοπράσιαν, καὶ ἐπροσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω ποῖος ἀπὸ ὅλους ἐκείνους θὰ μας ἡγόραζε, τὸν Πιστὸν καὶ ἐμέ. Δὲν ἔβλεπα ὅμως κανένα ἱκανὸν νὰγοράσῃ ἕνα σκύλον σάν τὸν Πιστὸν, μίαν γίδαν σάν τὴν Ἀσπρούλαν.

«Ἡ δημοπρασία ἤρχισε. Πρῶτα-πρῶτα ἐπωλήθησαν οἱ σκύλοι. Τὸν ἕνα τὸν ἡγόρασαν ἕνας τυφλός, διὰ νὰ του κάμνῃ τὸν ὁδηγόν· τὸν ἄλλον ἕνας ἀχθοφόρος, διὰ νὰ φυλάγῃ τὸ ἀμάξι του· τὸν ἄλλον μίαν γυναῖκα, διὰ νὰ της φυλάγῃ τὸ σπῖτι· τὸν τέταρτον ἕνας γέρος, διὰ νὰ του κρατῇ συντροφιά, καὶ τοὺς δύο τελευταίους ἕνας τροχατζῆς, διὰ νὰ

γυρίζουν τὸν τροχόν του. Δι' ὅλα εἶνε ἱκανοὶ καὶ χρήσιμοι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι σκύλοι! «Ἦλθεν ὕστερα καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Πιστοῦ. Ὁ κῆρυξ τὸν ἔβαλε δώδεκα φορίνια. Ἦξιζε βέβαια πολὺ περισσότερον, ἐν τούτῳ κανέναν δὲν ἔλεγε λέξιν. Καὶ ὁ κῆρυξ ἐξεφώνιζεν ὁλοένα:

«Δώδεκα φορίνια, μία!
«Δώδεκα φορίνια, δύο!
«Δώδεκα φορίνια, τρεῖς!
«Κανέναν δὲν εἶχε δώδεκα φορίνια, διὰ νὰγοράσῃ τὸν Πιστὸν. Μόνον ἕνα κοριτσάκι εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνος του, ἐφώναζε: «ὦ, τί ὡγαῖο κυλάει! τὸ τέλει! ἀγαπᾷς τὸ γιὰ τὴν μπέμπε!» Ἀλλὰ ἡ παραμάνη δὲν ἦτο αὐτῆς τῆς γνώμης! Κάθε ἄλλο!

«Τότε ὁ κῆρυξ ἔδγαλε κ' ἐμένα γιὰ δεκαπέντε φορίνια. Τὰ ἴδια πάλι! Κανείς δὲν ὠμίλησε, κανείς δὲν ἐκινήθη. Μόνον τὸ κοριτσάκι ἐφώναζε πάλιν: «Ἄ, τί ὡγαῖα γιδούλα! τὴν τέλει!» Ἀλλ' ἡ παραμάνη δὲν συνεκινήθη περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

«Τότε ὁ κῆρυξ μ' ἐκατέδασεν εἰς τὰ δώδεκα φορίνια, τὸν δὲ Πιστὸν εἰς τὰ δέκα. Καὶ κάθε φοράν ποῦ μας διελάουσε, πότε ἐμέ καὶ πότε ἐκείνον, ἐκατέδασεν ἀπὸ ὀλίγον τὴν τιμὴν μας. Τίποτε! Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον: «Ἐνα σκυλάκι τοῦ λούσου... μία γίδα γυμνασμένη... τί νὰ τα κάμωμεν;» Οἱ σαλτιμπάγκοι, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο μεταξὺ τοῦ πλῆθους ἔλεγον: «Ἐμᾶς, θὰ μας ἔκαναν περίφημα καὶ τὰ δύο! Ἀλλὰ πολὺ ἀκριβὰ! Πάρα πολὺ ἀκριβὰ!»

«Ἐντοσούτῳ ὁ κῆρυξ μᾶς ἐκατέδασεν ὅλον ἐν περισσότερον. Αὐτὸ ἐπλήγονε πολὺ τὴν φιλοτιμίαν μου. Ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγον, θὰ μας ἔδιδε διὰ τίποτε, σχεδὸν χάρισμα, καὶ οἱ ἄνθρωποι πάλιν θὰ ἔλεγαν: «Εἶνε πολὺ ἀκριβὰ!» Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα ἀμάξι ποὺ ἐπερνοῦσεν, ἐσταμάτησε πλησίον μας, καὶ δύο χαριτωμένα κεφαλάκια ἔσκυψαν ἀπὸ τὴν θυρίδα, διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. . .

«Ἐβγάλα ἕνα δυνατὸν βέλασμα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... Τοὺς ἐγνώρισα εὐθὺς: ἦσαν οἱ δύο παλαιοὶ μου φίλοι: ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίννα.

«— Πιστέ, εἶπα πρὸς τὸν μικρόν μου φίλον. Γαύγιζε! Γαύγιζε! Εἶνε ἐκεῖνοι! Πρέπει νὰ μας προσέξουν, νὰ μας ἰδοῦν...»

«Ὁ Πιστὸς ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ ἐγὼ νὰ βελάζω, μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατωρθώσαμε νὰ κινήσωμεν τὴν προσοχὴν των. Καὶ μόλις μᾶς εἶδαν, τὰ δύο παιδιὰ ἐφώναζαν συγχρόνως: «Μπᾶ! ἡ Ἀσπρούλα!»

«Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα: «Μπέεεε! Μπέεεε! Ναι, εἰμ' ἐγὼ! ἡ Ἀσπρούλα!»

«Ἐνα πρόσωπον γελαστὸν, τριγυρί-

σμένον ἀπὸ μαλλιά ἄσπρα, ἐπρόβαλε τότε ἀπὸ τὴν θυρίδα. Τὸ ἐγνώρισα ἀμέσως καὶ αὐτό: ἦτο ἡ μάμμη τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων.

«— Πωλοῦν τὴ γιδούλα μας, γιὰ γιάννα! ἄς τὴν ἀγοράσωμεν!

«— Ἀς ἀγοράσωμεν καὶ αὐτὸ τὸ εὔμορφο σκυλάκι!» προσέθεσεν ἡ Μίννα.

«Ἡ καλὴ μάμμη δὲν ἠνῆθή καὶ τότε ἡ δημοπρασία ἐξανάρχισε.

«— Δέκα φορίνια, μία! ἐφώναζεν ὁ κῆρυξ!

«— Δώδεκα!» ἐφώναζεν ὁ Φρίτς!

«— Δεκατέσσαρα!» ἐφώναζεν ὁ κῆρυξ.

«Ἀνέβηκα ὡς τὰ τριάντα φορίνια, καὶ καθὼς λέγουν εἰς τὰς δημοπράσιās, κατεκυρώθην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Φρίτς. Ὁ Πιστὸς ἐφθασεν ὡς τὰ εἴκοσι καὶ τὸν ἐπῆρεν ἡ Μίννα. Μᾶς ἔβαλαν καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ ἀμάξι τῶν φίλων μας, καὶ μας ἐπῆγαν εἰς τὴν Βιέννην.

«Ἐκάμναμεν ὡς τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μας καὶ οἱ δύο. Ἐπετάξαμεν τὰ καπέλλα τῶν παιδιῶν, ἐσχίσσαμεν τὰς δαντέλλας τῆς μάμμης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μας ἐμάλωσε. Ἀπεναντίας μας ἀνταπέδωσαν τὰ χάδια μὲ τὸ παραπάνω.

«Ἡ Μίννα, καθὼς καὶ ὁ Φρίτς, εἶχαν μεγαλώσῃ πολὺ εἰς τὸ διάστημα τῶν δύο ἐτῶν, ποῦ ἔλειπαν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Τοὺς εἶχε καλῆς ἐκεῖ ἕνας πλούσιος συγγενὴς των, διὰ νὰ τοὺς ἰδῇ πρὶν ἀποθάνῃ, καὶ τοὺς ἄφηνεν ὅλην τὴν περιουσίαν. Πρὸ ὀλίγου λοιπὸν εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν μὲ πολλὰ—πολλὰ χρήματα, καὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Λεοπολδστάτην, εἰς ἕν ὠραῖον μέγαρον μὲ κήπον, πλησίον τοῦ μεγάρου τῆς Βέρθας.

«Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Βέρθα εἶχε στενὴν φιλίαν μαζί των, διότι ὁ κόμης, βλέπων πόσον ἦσαν καλὰ καὶ καλοανατετραμμένα, ἤθελε νὰ βλέπωνται συχνὰ μὲ τὴν θυγατέρα του. Ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίννα ἐπῆγαν εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας, στέλλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι, εἰς σημεῖον ὅτι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν των, ἐκτὸς ἂν ἐμφαίνεται τοῦτο ἐκ τῆς προηγουμένης περιπτώσεως (δημοσιεύσεως προτάσεων, πληροφοριῶν κτλ.) — ὦ, στε ὅλοι ὅσοι μ' ἐρωτοῦν ἡ παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀπῆλθῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των ἡ δὲν τοὺς ἔστειλα γλυκὸ φιλάκι, ὅπως εἰς τοὺς ἄλλους, ἃς μάθουν ὅτι διὰ παντὸς εἶναι ὁ κανονισμὸς τῆς Ἀλληλογραφίας εἰς τὸν ὅποιον ὑπάκουεταί ὅλοι, ἄνευ διακρίσεως, καὶ ἃς παύσουν νὰ ἐρωτοῦν καὶ νὰ παραπονῶνται, νομίζοντες ὅτι τοὺς ἀδικῶ ἢ τοὺς παραβλέπω.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ σου περιγράψω πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ὠραία, ἡ τρυφερὰ καὶ πλήρης ἀγάπης ἐπιστολή σου, παλαιᾶ ἐξηνητημένῃ μου φίλε Α. Ν. Π. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων, τὰ ὅποια μοῦ προτείνεις, σοῦ ἐκλέγω τὸ ἄνθος τῶν Ἀλπεων. Δι' ἀδελφαί τοῦ Ἀνάνια σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ διὰ τὰ ἔληρά Ἐντελέθια, τὰ ὅποια εἶχες ἐσωκλείσῃ. Κατὰ τὴν παραγγελίαν σου, ἔδωσα ἐν καὶ εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος ἂν καὶ ἔληρον, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κομποδοχὴν του, διότι τὸν ἐφάνη ὠραῖον νὰ φορέσῃ ἐν μέσας Ἀθῆναις ἄνθος φυόμενον εἰς τὰς Ἀλπεὶς, εἰς ὕψος 2,400 μέτρων.

[Ἐπεταί συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδίας

ΚΙΜΩΝ ΑΛΑΓΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λιλλῆς ἔχουν προσκεκλημένους. Ἡ μητέρα της παίζει ἐν τεμάρχιον εἰς τὸ πιάνο καὶ οἱ προσκεκλημένοι τὴν παρακαλοῦν νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Ἀρ' οὐ ἐτελείωσεν, ἡ Λιλλὴ τὴν πλησιάζει καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Μαμμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς ἀρ' οὐ τὸ ἔξερρες τόσο καλά;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Καρποφρου Ἀμπελου

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον. — Δὲν εἶνε ἐντροπή, θεία, ποῦ ἤρξαται τὸσον νὰ στείλω τὴν φωτογραφίαν μου εἰς τὴν Διάπλασιν;

Ἡ θεία. — Δὲν παῖς ἐσύ, παιδί μου. Πταίει ὁ φωτογράφος, ποῦ κρατεῖ τὰς παραγγελλίας τόσο καιρόν.

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον. — Τότε λοιπόν, θεία, ἃς πᾶμε νὰ πάρωμε καμμιά φωτογραφία ἐτοιμὴ!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

Σκέψις τοῦ Κουριεκοφράλλη:

«Ἐννεά ἐτῶν καὶ τέτταρα πού εἶνε αὐτὴ ἡ Ὑρακτηρία!» Ἀμ' ἂν γίνῃ 20 καὶ 30 ἐτῶν, ποῦ θὰ τὴν χωρῇ τότε ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΑΞ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ καὶ διὰ πάντας: Δὲν ἀπαντῶ ποτέ, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων ἐνὸς Διαγωνισμοῦ, ἂν αἱ δι' αὐτὸν στελλόμεναι Δύσεις ἢ Ἀπαντήσεις εἶνε ὀρθαὶ ἢ ἐπιτυχεῖς. Ὁ Δὲν ἀπαντῶ ποτέ ἂν ἡ πότε θὰ δημοσιεύσω τὰς στελλομένας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, οὔτε δίδω λόγον διατὶ δὲν δημοσιεύω. γ' Ἡ ἐκτέλεσις τῆς παραγγελίας μῆς ἐπιστολῆς, — π. χ. ἡ δημοσίευσίς των προτάσεων, περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἢ ἡ διαβίβασις ἀσπασμῶν καὶ πληροφοριῶν, κτλ. μὲ ἀπαλλάσσει τῆς φροντίδος νὰ δηλώσω καὶ ἄλλως ὅτι τὴν ἔλαβα. δ' Εἰς ὅσους μοῦ γράφουν συντόμους ἐπιστολὰς μὴ ἐπιδεχομένας ἰδιαίτερων ἀπαντησὶν εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας, στέλλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι, εἰς σημεῖον ὅτι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν των, ἐκτὸς ἂν ἐμφαίνεται τοῦτο ἐκ τῆς προηγουμένης περιπτώσεως (δημοσιεύσεως προτάσεων, πληροφοριῶν κτλ.) — ὦ, στε ὅλοι ὅσοι μ' ἐρωτοῦν ἢ παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀπῆλθῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των ἡ δὲν τοὺς ἔστειλα γλυκὸ φιλάκι, ὅπως εἰς τοὺς ἄλλους, ἃς μάθουν ὅτι διὰ παντὸς εἶναι ὁ κανονισμὸς τῆς Ἀλληλογραφίας εἰς τὸν ὅποιον ὑπάκουεταί ὅλοι, ἄνευ διακρίσεως, καὶ ἃς παύσουν νὰ ἐρωτοῦν καὶ νὰ παραπονῶνται, νομίζοντες ὅτι τοὺς ἀδικῶ ἢ τοὺς παραβλέπω.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ σου περιγράψω πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ὠραία, ἡ τρυφερὰ καὶ πλήρης ἀγάπης ἐπιστολή σου, παλαιᾶ ἐξηνητημένῃ μου φίλε Α. Ν. Π. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων, τὰ ὅποια μοῦ προτείνεις, σοῦ ἐκλέγω τὸ ἄνθος τῶν Ἀλπεων. Δι' ἀδελφαί τοῦ Ἀνάνια σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ διὰ τὰ ἔληρά Ἐντελέθια, τὰ ὅποια εἶχες ἐσωκλείσῃ. Κατὰ τὴν παραγγελίαν σου, ἔδωσα ἐν καὶ εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος ἂν καὶ ἔληρον, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κομποδοχὴν του, διότι τὸν ἐφάνη ὠραῖον νὰ φορέσῃ ἐν μέσας Ἀθῆναις ἄνθος φυόμενον εἰς τὰς Ἀλπεὶς, εἰς ὕψος 2,400 μέτρων.

Μόλις τυπωθῶν τὰ γραμματία, θὰ σοῦ στείλω τὰ 4, τὰ ὅποια δικαιοῦσαι νὰ λάβῃς, ἀγαπητή μου Μελαγχροῖν Ἑλληνίς. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ ὀνομάζεις τὸ ξεσπάθωμα, ἀπλοῦν καθόν του συνδρομητοῦ καὶ θεωρεῖς τὴν ζημίαν μου ὡς ζημίαν σας καὶ τὴν ὠφελειάν μου ὡς ὠφελειάν σας. Καὶ δικαίως, ἀρ' οὐ πᾶσα πρόδος καὶ βελτίωσις διὰ τοῦ ξεσπαθώματος ἐπιτελεῖται!

Μεγάλα παράπονα ἔχει ἡ Μικ-Ἰγμια ἐναντίον σου, Μακεδονική Καρδιά, διότι δὲν ἐτήρησες τὴν ὑπόσχασίν σου νὰ τὴν ἐπισκεφθῇς εἰς τὴν Φρεατὺν καὶ τὰ Μικρά σου Μυστικά ἀκόμη τὰ περιμένει.

Ἀνθυμμένη Λεμονία, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, νέα μου φίλη. Ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ προπάντων ὅτι μὲ ἀναγινώσκεις μὲ μεγάλην προσοχὴν, διότι συμμορφῶσαι καὶ μὲ τὰς ἐλαχίστας μου παραγγελλίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ γίνῃς μία ἀπὸ τὰς τακτικώτερας καὶ στενωτέρας φίλας μου.

Καὶ ἄλλοι δύο φίλοι μου βραβευθέντες: Ὁ Ἐκτωρ Δεσσύλλας καὶ ὁ Ἐκτωρ Ρινάλλης ἐν Τεργέστῃ. Ὁ πρῶτος ἔλαβε τριχόσια φράγκα ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Σεληστινίου, ὁ δεύτερος διακόσια, ὡς βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας των, ἐν τῇ ἀνωτάτῃ τάξει τοῦ Σχολείου τῆς Κοινοτήτος. Ἀμεγάλως συνεκίνησε τὴν ὁμήγυριν — γράφει ἡ Νέα Ἡμέρα, περιγράφουσα τὴν τελετήν, — ὁ βραβευθεὶς Ἐκτωρ Δεσσύλλας, ἐκφράσας τὴν πρὸς τὴν Κοινότητα εὐγνωμοσύνην ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμαθητῶν του. Συγχαίρω θερμότερα καὶ τοὺς δύο ἀγαπητοὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι μ' ἐτίμησαν.

Εἶδα κ' ἐγὼ, Τὸν-Τσῶν, τὰ γραφέντα εἰς τὴν «Ἐστία» περὶ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς διαδόσεως τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Ἐμαθα δὲ, ὅτι ἡ τούτων θαυμασθεῖσα ἐκείνη ἀπάντησις ἦτο τῆς φίλης μου Ἀννας Φραγκίσκου, τῆς διακριθείσης μεταξὺ τῶν ἐφετινῶν ἀποριτῶν τοῦ Ἄρσεαίου. Ἀψὲ Σβόσε, ἔλπιζε καθὼς ἐλπίζω. Τὰ καλὰ κόποις κτώνται. Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Μικρὸς Μαθητὴς; Δὲν τὸν γνωρίζω.

Κόρη τῆς Ἑλλάδος, ἃς μοῦ στείλῃς τὴν διεύθυνσίν σου διὰ νὰ σοῦ στείλω καὶ Μικρά Μυστικά, τὰ ὅποια εἶχα διεύθυνῃ κατὰ λάθος εἰς ἄλλον ἔχουσαν τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ ἐπώνυμον. Μοῦ τα ἔστειλεν ὀπίσω, λέγουσα ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ θανὼν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν μοῦ διηγείται πῶς ἤκουσε τὴν συνομιλίαν τριῶν φίλων μου, αἱ ὅποια μίαν ἐσπέραν, καθύμνει μετὰ τῶν μικτέρων των εἰς τὴν Ζαχαροπλαστεῖον, ὠμίλουν περὶ ἐμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ δεσποινὴς Λουκάτου, θυγατὴρ τοῦ Δημάρχου Ἀργολοῦ. «Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ κόρη τοῦ κ. Λουκάτου λέγει: — Ἐγὼ θὰ πέρνω τὴν Διάπασιν καὶ ὅταν θὰ εἶμαι τριάντα ἐτῶν! — Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀπαντᾷ μὲ ἄλλη. Τότε ἡ μικροτέρα, ἡ ὅποια θὰ ἦτο δώδεκα ἐτῶν λέγει: — Ἐγὼ θὰ πέρνω τὴν Διάπασιν, καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ εἶμαι γιὰγιά! — Ποῖα ἦτο ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ μικρά;

Χαίρω πολὺ, Ναυτοπούλα, ὅτι τὰ Μ. Μυστικά ἔγιναν αἶψα νὰ θεραπευθῇς ἀπὸ τὴν λουκουμομανίαν σου, ἀρ' οὐ τώρα ἐξεδούης τὰ χρήματά σου διὰ τετράδια καὶ ὄχι διὰ λουκουμιά. Ὅπωςδήποτε ὅμως, κάθε τόσο, ἕνα λουκουμάκι ἀξίζει! τί λές;

Τί εὐμόρη ποῦ μοῦ τα γράφει διὰ τὸ ξεσπάθωμά του ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς! Ἐδῶ μοῦ φαίνεται, ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουν τὴν Διάπασιν, διὰ ἥδεον ὅτι ὑπάρχει ἐν τοσούτοις ὠφελισμῶν καὶ χρυσῶν βιβλίων ἂν ἦμουν βέβαιος περὶ τούτου, ἤθελα νὰ περιπατῶ ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα μὲ τὴν Διάπασιν ἐπὶ τὸ χέρι, διὰ νὰ τὴν μάθουν ὅλοι καὶ νὰ καταλάβουν τὴν ἀξίαν της! Ὅριστ' ἐκεῖ ἀγάπη!

Εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ εἰπω πόσον μὲ ἠύχαριστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ Μάχη τοῦ Μαραθῶνος. Εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναί. Ὅχι, φιλότιμη Τρικέφαλος Ἰδρα, ὀφείλεις

νὰ στείλῃς πρώτην τετράδιον πρὸς τοὺς προτείνοντας ἀνταλλαγὴν. Τώρα ἔχεις τετράδια, λοιπὸν στείλε.

Ὁ Μοῦρτζουφλος, ὁ ὅποιος τώρα μένει εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ δὲν εὐρίσκει κανένα διὰ νὰ ξεσπαθῶσῃ, ἔστειλε τὰς ἀγγελλίας εἰς τὴν πόλιν. Μοῦ γράφει δὲ: «τὸ σπαθί τοῦ ξεσπαθωμένου εἶνε, βλέπεις, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅσον μακρὸν θέλει!» — Ὁ Μοῦρτζουφλος ἐπρόβλεψεν καὶ πηγαίνει τώρα εἰς τὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι καὶ εἰς τὴν Δ' ποῦ θὰ εἶνε, θὰ με ἀφήσῃ; ὦ, δόλου!...

Μοράκριβη Λαρά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν μοῦ ἤρρεσε περισσότερον. Σὲ δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως. Γράψε μοῦ, ἀγαπητή μου.

Ριφολίνδονε Ἀργοναῖτα, (δεκτὸν) ἕκαστον Τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν τιμᾷται λεπτὰ 15 καὶ ἕκαστη Δέσμη ἐξ 25 τετραδ. δραχμὰς 3. Στείλε μοῦ λοιπὸν χρήματα δι' ὅσα θέλεις, νὰ σοῦ τα στείλω.

Εὐγε, φιλότιμη μου Ζαππία, σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς σου. Ἄν ὑπελείψῃς εἰς τὴν φωνητικὴν μουσικὴν, τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν σου, ἀλλὰ τῆς φύσεως. — Ταῦτα λέγω καὶ πρὸς τὴν Καθαρὰν Καρδίαν, ἡ ὅποια μόνον εἰς τὴν Καλλιγραφίαν ὑπελείφθη.

Ἐυτυχίσταται αἱ πατρίδες ἐκεῖναι, αἱ ὅποια ἔχουν τέτοια παιδιὰ! Ἀνέγνωσα τὴν «Μαρουσίαν» καὶ ἀκόμη δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλθω, ὅταν συλλογίζωμαι τὸ ἐνδοξον τέλος τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἡρώιδος. Κλαίω, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Δὲν εἰσέυρεις πόσον ἤθελα νὰ ἐπῃγαινα κ' ἐγὼ εἰς τὸν τάφον της, διὰ νὰ τὸν ραντίσω μὲ ἄνθη καὶ δάκρυα. ὦ, δὲν εὐρίσκω λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσω τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Μαρουσίας. Αὐτὰ ἀποσπῶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀγαπητο

